

Telt raktárak, bő árukészlet

A téli ellátás mindig főszerepet jelent az élelmiszer-termelő és feldolgozó vállalatoknak, s a kereskedelemnek. Esztendőről esztendőre külön programokat, „haditervet” készítenek annak érdekében, hogy az újabb és újabb igényekkel megbirkózhassanak. A hagyomány az idén is érvényesül. A becslések szerint minden eddigénél nagyobb kereslet lesz majd a jó minőségű élelmiszerek iránt. Vajon a vásárlók milyen szerencsével járnak majd a boltokban? — kérdeztük meg néhány illetékes szakembertől.

A Csongrád megyei Állatföldművelési és Húsiipari Vállalat igazgató-helyettese, Lobkovits Sándor meglepő adatokat közölt idei fogyasztásunkról. Az év eddigi kilenc hónapjában másfél ezer anynyi sertést vágtak, mint tavaly, 55 vagonnal több tömegű hús került forgalomba. Ez pontosan 10 százalékos növekedést jelent az elmúlt évihez képest. Igaz, kevesebb marhahúst kínáltak a hentesüzletekben, de — s ez na-

gyon öröndetes — minden eddigénél több népszerű, olcsó terméket, szalonnát, tepertőt, kilogrammját tekintve 40 forintnál olcsóbb kolbászt, parizert stb. Míg az első negyedévben 55 és fél vagon hentesárut szállított a vállalat a kereskedelemnek, a harmadik negyedévben már 90 vagon. A rekord októberben született meg, amikor 43 vagon hentesáru fogyott el! A főlészadulások óta először fordult elő az idén, hogy a vállalat hústermékeiből minden igényt kielégített, s még tartalékkal is rendelkezett.

A Csongrád—Bács megyei Élelmiszer és Vegyiárú Nagykereskedelmi Vállalat osztályvezetője, Zenke Lajos érdekes képet fest a mai igényekről: míg régebben az olcsóbb cukrot keresték az emberek, ma a drágább, finomított cukorból kellene több, sajnos az ipar az igényeket nem győzi. Ugyanez a helyzet a zsírnál. Bár korlátlan mennyiségben tudnak az üzletekbe szállítani, viszont a fél kilós csomagolt zsírból nincs elég. Az idej

krónikus élesthány is arra mutat, hogy az ipar ma már egyre nagyobb feladatot kap, s nem mindig birkózik meg ezzel. A vállalat éppen az élesthány megszüntetésére most Jugoszláviából 1 millió adag porított élesthányt importált. Tehát lesz mivel kelesztetni a karácsonyi kalácsot.

Némi javulás tapasztalható az édességek választékában, az ünnepekre több jó minőségű csokoládéféleség érkezik. Viszont a nagyon keresett termékeket (például az olcsóbb szalonnacukrot) nem tudja a kívánt mennyiségben beszerezni a vállalat, nem győz eleget gyártani a hazai ipar.

Öröndetes, hogy az idén az eddigénél több déligyümölcsre számíthatunk. A szokásokkal ellentétben már november második felében megérkezik a narancs. Az első banánszállítmány is a vállalat raktáraiban érlelődik. Összesen 36 vagon narancsot vár a vállalat decemberben, s ha ez megérkezik, végre eleget tudnak adni ebből a közkedvelt gyümölcsből. Javul a citromellátás, a vállalat kéthetes készletet halmozott fel a raktáraiban, azaz két hétre való mennyiséget tart állandóan készletben. És különlegességekre is számíthatunk, tavaly nem volt, az idén minden változárúság szerint kapható lesz füge, kisebb mennyiségben ananász, kókusz és datolya is.

Ocskó Imre, a MÉK igazgató-helyettese is néhány új termékéről, illetve a vállalat felkészüléséről tájékoztatott. A MÉK az idén saját termései és saját konzerválási sávanyságát kínálja a vásárlóknak. Cecei paprikát, káposztát. Ezekkel a termékekkel hamarosan az üzletek polcain is találkozunk, tehát a disznóvágási szezonra bőséggel lesz belőlük. A MÉK másik újdonsága az eredeti meggylé, amelyet 2 és fél-decis szabvány üvegekben hoznak forgalomba. Bár ez a termék nem hoz jelentősebb nyereséget a vállalatnak, mégis úgy vélik, az igények miatt érdemes foglalkozni vele. Hat-hét vagon készletből kezdődik a töltés, s decemberben az ünnepek előtt már az ABC-áruházakban találkozhatunk a meggylével.

M. I.

Milliók a közvilágítás fejlesztésére

A hangulatos derengés biztosító izzólámpák kora — a városi világításban — le-tűnően van. A hagyományos villanykörték száma 1959-től egyre csökkent, s jelenleg, 13 év elteltével már csak 2 ezer 431 ontja sárgás fényét a szegedi utcákban. Hetezer kilencven fénycső gyullad ki esténként a városban, és alig kevesebb a legkorszerűbb fényforrásból, a higanygőzlámpából: 5 ezer 694. Az utóbbiak lassan birtokukba veszik a város belső területeit, izzólámpák már csak a forgalomból kieső, burkolatlan utakon világítanak.

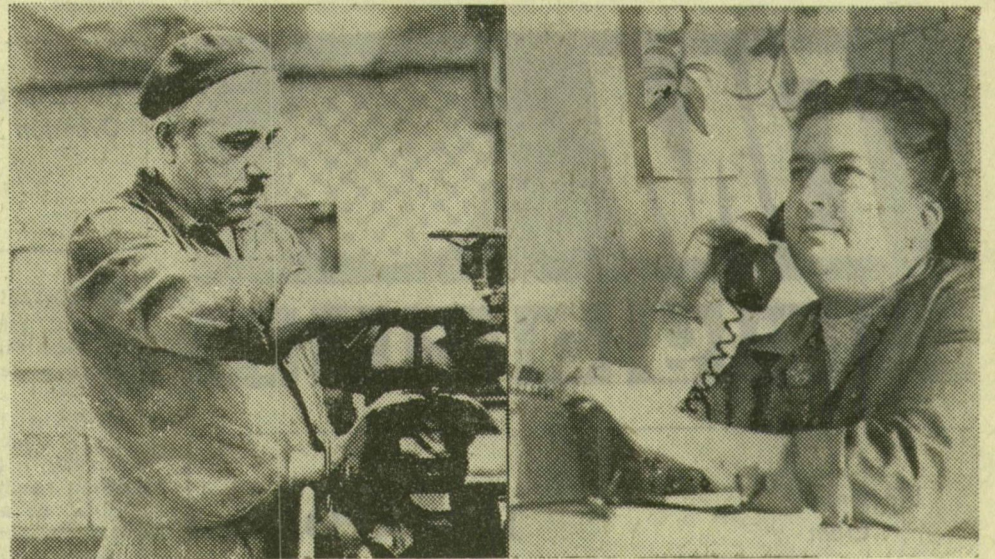
Ez a változás tetemes összegbe került a városnak, hiszen egy új világítástervezés ára több, mint tízszerese a már elavulóknak. A városi tanács ebben az évben 1 millió 600 ezer forintot fordított a közvilágítás fejlesztésére. A jókora

befektetés eredményei szembe-tűnőek a városban. A fénycsövek helyett higanygőz almatúrák világítanak a Petőfi Sándor sugárútnak a Lenin körút és a Nagykörút közötti szakaszán. Kétszeres teljesítményű higanygőzlámpa-tesztet helyeztek el a József Attila sugárút és a Nagykörút találkozásánál, a Gyevi sortól a körtőltesig, valamint a Petőfi Sándor sugárút és a Nagykörút kereszteződésében. Négy darab, 4x400 wattos teljesítményű higanygőzlámpás kandellábert állítottak fel ugyanitt, és a Nagykörút Kossuth Lajos sugárút kereszteződésében. Ugyancsak higanygőzlámpák sugározzák a fényt az idén a Vásárhelyi Pál utcában, a Pulz utca és a Volántelep közötti szakaszon. Új lámpák égne az Algyői úton is, a Körtöltés sortól a város határáig, és higanygőzlámpa világítja meg az

újszegedi hídfőjárót is. Ugyancsak ebből a pénzből valósította meg a vállalat a tanácsstagok lámpagyárápítással kapcsolatos kéréseit.

A szegedi kirendeltség ezenkívül még 2 millió 640 ezer forinttal gazdálkodott az idén. Az útkorszerűsítések kapcsán a közvilágítás rekonstrukciójára ugyanis ekkora összeget fordított. Higanygőzlámpát kapott a Székely sor, a József Attila sugárút—Lenin körút kereszteződése, a Madách, a Partizán utca, a Szent Gellért utcában a felsővárosi buszmegálló, a Bartók Béla téren felépült buszállomás, valamint a Dózsa György utca. Jelenleg is folyamatban van Újszegeden a Nép-kert sor közvilágításának korszerűsítése, mely az egyik legköltségesebb beruházás, 700 ezer forintba kerül.

Ch. A.

Munkáshűség

Ahogy beszélgetünk — a satúpádnak támaszkodva a történetét. Mert „parancsnokműhelyben — körülöspörnek” bennünket.

— Na, még ez se fordult elő velem — nevet Nyári Antal. Igaz, talán az se, hogy óraszám áldogált és beszélgetett. Persze azt, hogy valaki miért hűséges egy munkaszerződéshez ahhoz az üzemhez, nem lehet egy mondatral elmondani. És Nyári Antaltól nem kisebbet kérdeztünk. Zavarba is jött tőle. Szeme körbe-körbe szaladt a műhelyben, a jövő-menő munkástársakon, csak rako-gat-gat a történetmozaikokat, hogy kikerekedjen az indoklás. Már-már úgy érezte: meg kell védenie hűségét.

MÁST DOLGOZNI?

Pedig de-hogya is kell meg-magya-rázni egy ilyen komoly kö-telét. Mint ahogy receptet adni sem lehet rá, miszerint hogy egy jó gyárat, keverj hozzá szakmazer-tetet, dagasd tíz évig — vagy ilyesmi. Egyszerű történet Nyári Antalé, de az egyszerűségben is egyszerű.

— A tanult mesterségem szűcs, de a háború után, még 1945-ben, a nővérem hívott az újszegedi kender-gyárba. Ugyan kinek is lett volna akkor az a gondja, hogy bundát varrasson? Segédmunkás voltam először, aztán csőszelő lakatos, évek óta meg csoportvezető vagyok. Az átszervezőkor, még 48-ban átkerültem a Londoni körúti gyárba. Azóta itt vagyok, hát ennyi az egész — mondja szűcszaván, kicsit maga is csodálkozva, hogy így szalad az idő, csakugyan olyan régen itt van már.

Már-már attól tartok, hogy a satú — amire támaszkodom jegyezgetés közben — majd az fogja el-

mondani az elszaladt évek történetét. Mert „parancsnokműhelyben — körülöspörnek” bennünket.

— Miért, miért? Hát úgy van az, hogy megszokik az ember egy helyet, aztán marad. Hosszú idő után már az is megnyugtató, hogy mindent ismerek itt a gyárban. Ha most itt hirtelen elaludna a villany, lenne nagy szaladgálás, de mi néhányan, az öregebb szakik, két pillanat alatt megmondhatnánk, mit kell megjavítani.

A gőzszelvények, a vízszivattyúk is köszönnének, de azok se tudnak szólni. Csak sivatani, ha baj van. Most meg valamennyi csendes — ezért is tudunk beszélgetni.

— Felvetődik azért az emberben... na, de nem is mondom inkább. — Aztán megícsicsak mondja: — Nézzé, aki cserélgeti a helyeket, jobban jár. Elmegy, kap egy-két forinttal több órabért, aztán a megtoldott órabérrel visszajön, és mit lehet tenni, fel is veszik. Nem kényerem az ilyen csavargóskodás. Mást dolgozni? Másutt megszokni? Nem, nem nekem találtak ki.

A DINASZTIA

A gyárban ismerkedtek meg feleségével, üzemi énekkarban, a társadalmi munkában. Ma is itt dolgozik a felesége is, aztán itt tanult szakmát nagyfia, aki éppen egy hete vonult be katonának.

Kár is volt rákérdezni: az édesanyja elpityeregte magát. Aztán — mert most már egy éve a telefonközpontot kezeli — sírós hangon szól bele a kagylóba: „Tessék, kendergyár!” Gyors kézzel kapcsolt, aztán hozzánk fordult.

— Mert írhatott volna már...! Na, hát ez a Tóni, a munkásdinasztia trónörököse.

Mert dinasztia ez, nem is akármilyen: a férjnek, a feleségnek is a fele családja „kenderes” volt. Igaz, az ő lányuk gyors- és gépipró, csak mert itt nem volt hely, másutt dolgozik. És mert hűséget otthon tanult, már nem hagyná ott munkahe-lyét. Azért a gyárhoz is kö-tődik: a gyári sportkör ka-mutatózóskor csuklóját nyújtotta: olajos a keze. Még odakerülhet a táblára, az övék mellé, mert hisz mindkettőjük arcképe ott sorakozik a kiváló dolgozók tábláján.

— Magáénak érzi-e a gyárat, a gyár gondjait az, aki ennyi időt eltölt a kendergyárban?

A Nyári család életének egy része a gyár. Fejből

tudják, mikor mi épül, mi készül. Egy-egy családi eseményt is úgy idéznek: hát az akkor volt, amikor a nagycsarnok épült. Kár is lenne nem feljegyezni szavaikat, mint azoknak az időknak a tanúit, amikor még műszak után bádoglavóiban mostak kezét az emberek.

— Én itt úgy vigyázok mindenre, mintha a lakásban rako-gatnék — mondja Nyári Antal. — Összeszedem az elhullajtott anyagot, arébb pakolok az udvaron, nehogy elakadjon a targonca, felszedem a le-szett műanyagcsévé, hiszen elrepedhet, és ha úgy rá-dolgozunk anyagot, egy má-sik folyamatnál szétcsapja a gép, balesetet, bajt okozhat.

Hogy el ne feledjük, nem egyszerűen a gazda gondos-sága ez, mert Nyári Antal munkavédelmi felelős is. Ma is végigmegy az üzemben műszak után, mert „nyugodtan akarok otthon lenni”. Fotózni szeret — moszkvai, volgográdi felvételeire büszke — és szabad idejében sétálni, kirándulni szeretnek feleségével.

— Most már szabad szombat is van, biztosan ez is hozzájárul, hogy kevesebb a vándormadár, megmaradnak itt az emberek. Könnyebb ám a hűség is, ha van értelme.

ÜZENET A PLAKÁTON

Az embe-rek akik-nek érde-kében annyit tesz, mint szakszer-vezeti-munkavédelmi fele-lős, nemcsak ismerik, de be-csülik, szeretik is Nyári Antalt. Egyik kedves-tréfás jele ennek: egy plakát a műhelyben. Nyomatott fel-írat: Itasság — balesetves-zély. Krétával ráírták: Tó-ni. Az „ittasság” szó alá: nincs. Üzenet a munkavé-delmi felelősnek: nem hiába beszélnt anyki éven át.

Úgy ismerkedtünk meg Nyári Antallal, hogy egy munkatársa kereste-kutatta az üzemből, az elment az egyik ajtón, az alacsony, öszülő férfi meg bejött az ellenkező irányból, a mási-kon. Kicsit rosszállóan né-zett az idegenre: hogy a csudába kerültek oda. Be-mutatkozóskor csuklóját nyújtotta: olajos a keze.

Míg bele nem meleged-tünk, sietősen válaszolt. Körbe-körbe nézett, mint akinek rengeteg a dolga. S végül amolyan vasas-kézfo-gással búcsúzott.

A barátság jele. Nem vol-tam már számára fehérke-zű ember — a szónak a más-ik értelme szerint sem.

Szóke Mária